

Hæren, som Grundloven tillægger Kongen, ingenlunde er uindskrænket. Den er forsaavidt indskrænket, at Kongen skal bruge denne Myndighed overensstemmende med de bestaaende Love; men andre Betingelser, mener jeg, at vi ere uberettigede til at foreskrive. Dersom vi ved Bevilling af Mandskab kunne foreskrive Kongen een Betingelse, saa kunne vi ogsaa foreskrive ham en anden, og derved gaaer den Myndighed, som Grundloven har lagt i Kongens Haand, over til Rigsdagen, og det er grundlovsstridigt. Jeg troer ogsaa, at jeg med den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) kan være enig i, at Folkethinget hidtil i Finantøloven har vist et stort Maadehold og affholdt sig fra at indblande den egentlige Lovgivning i Bevillingsretten. Jeg troer forøvrigt, at det er mindre heldigt, at enten Folkethinget eller enkelte Medlemmer af Folkethinget ville give sig af med at rose Thinget; jeg troer, det var bedre, om vi i Gjærningen viste vort Maadehold, og jeg mener derfor ogsaa, at vi, da den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds udtrykkelig har sagt, at den Lov, hvorefter vi her tale, staaer parallelt med Finantøloven, da ogsaa bør vise det samme Maadehold ved denne Lov, som ved Finantøloven, og altsaa ikke indblande den egentlige Lovgivning i Bevillingsagen. Finde vi, at en saadan Bestemmelse som den, Udvalget har foreslaaet, er nødvendig, og at der er Anledning til at give en saadan Bestemmelse, saa mener jeg, det bør ske ved et særegt Lovforslag. Bliver det da Lov, saa er Kongen, efter Grundloven, ligesom pligtig til at rette sig derefter; men, foreskrive vi det ved selve Bevillingen, saa troer jeg, at vi derved gjøre et saadant Indgreb i Kongens Ret, at Justitsministeren ikke kan forsvare, at foreslægge Kongen en saadan Lov til Sanction. Det er derfor min fulde Overbeviisning, at vi, ved at knytte en saadan Betingelse til Bevillingen af Mandskabet, gjøre et Overgreb, efter Grundloven, og derfor maa jeg vedblivende være af den Mening, at jeg ikke kan stemme for Udvalgets Indstilling.

Tscherning: Endeel af hvad den sidste Taler (Tillisch) sagde, bragte Sagen efter min Mening ligesaameget paa det rette Stand-

punkt, som det Sidste, han sagde, igjen forvirrede den. Vi overtræde ikke Grundloven med et Bogstav, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har gjort det klart, ved at følge den af os foreslaaede Vej, og i den Henseende troer jeg altsaa, han høiligt havde Ret. Saa længe han derimod omtalte, hvad der kunde være det Convenable, det meest Passende, det, som bedst kunde bringe til at naae et forstaaeligt Formaal, saa troer jeg, han havde Ret. Jeg har ogsaa den Overbeviisning — og det var med Bevidstheden om, at jeg havde den, at jeg har været med at reise dette Spørgsmaal — at det ikke er ønskeligt, at den her omtalte Sætning angaaende Recrutternes Anvendelse til Brug i Troppesafdelinger, som skulde bruges i det tydske Forbund, kommer ind i Loven (Hør!). Det har altid været min Overbeviisning, og væsentlig af de samme Grunde, som ere fremsatte af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), jeg har den fulde Overbeviisning, at den kun lidet passer der, men den passer der netop ligesaa godt som enhver forandret Fordeling af Recrutteringskredsene i den mellemliggende Tid fra 28de Januar d. A., til vi faae vor nye Forsatning, den passer der hverken bedre eller slettere. Ingen af Delene passer, og den, som først har fremkaldt een af Delene, har ogsaa fremkaldt denne Strid (Hør! Hør!). Jeg siger ikke, at her er begaaet Misbrug, thi vilde jeg i en saa vigtig Sag udtale: her er begaaet Misbrug! saa skulde jeg tage andre Forholdsregler. Det havde været bedre, om Indenrigsministeren ikke havde benyttet dette Ord, thi derved stillede han Sagen højere, end det behøvedes, men der er efter min fulde Overbeviisning begaaet Misgreb, og jeg skal erklære hvorfor. Naar der efter Kundgjørelsen af 28de Januar — og jeg maa ved denne Leilighed bede erindret, at Ingen mere end jeg har gjort sig Umage for, at den skulde gaae glat hen, som en Følge af den haarde Nødvendighed, og jeg erklærer herved, at Ingen mere end jeg skal see at arbejde for, at den kan gaae sin Udvikling imøde, hvorpaa jeg allerede har givet flere Beviser; min Stilling til denne Sag er altsaa den, at jeg paa ingen